

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15.03.2012, sp. zn. 7 Tdo 285/2012, ECLI:CZ:NS:2012:7.TDO.285.2012.1

Číslo: 16/2013

Právní věta: Skutek spočívající v tom, že obvinění jako policisté vstoupili bez zákonného důvodu a bez příkazu k domovní prohlídce do bytu poškozeného pod předstíranou záminkou, že jde o služební úkon policie, ačkoliv tak učinili v úmyslu získat majetkový prospěch, přičemž zmocněním věcí způsobili na cizím majetku škodu nikoliv nepatrnou, je nutno právně kvalifikovat nejen jako přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a), b) tr. zákoníku a přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ale rovněž jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 tr. zákoníku. Jednočinný souběh uvedených přečinů není v takovém případě vyloučen z důvodu faktické konzumpce, neboť porušení domovní svobody nelze považovat za bezvýznamný prostředek ke krádeži a zneužití pravomoci úřední osoby, ani za vedlejší produkt krádeže nebo takového zneužití pravomoci úřední osoby. Jde naopak o závažné jednání, jímž obvinění vykonávali svoji pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu ve smyslu § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.03.2012

Spisová značka: 7 Tdo 285/2012

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Krádež, Porušování domovní svobody, Souběh (konkurence) trestných činů, Zneužití pravomoci úřední osoby

Předpisy: § 178 tr. zákoníku

§ 205 tr. zákoníku

§ 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl o dovoláních, která podali nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných M. Z. a J. H. a obvinění M. Z. a J. H. proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. 4 To 544/2011, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 2 T 90/2010, tak, že z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. 4 To 544/2011, v části, v níž bylo podle § 256 tr. ř. zamítnuto odvolání státního zástupce, a rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 4. 2011, sp. zn. 2 T 90/2010, ve výroku o vině obviněných M. Z. a J. H. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a ve výrocích o trestech

uložených obviněným M. Z. a J. H. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí na zrušené části obou rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Okresnímu soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dovolání obviněného M. Z. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. a dovolání obviněného J. H. odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 4. 2011, sp. zn. 2 T 90/2010, byli obvinění M. Z. a J. H. uznáni vinnými přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku spáchanými ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a obviněný M. Z. sám byl dále uznán vinným trestným činem porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. (zákon č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů). Za tyto trestné činy byli odsouzeni podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnným trestům odnětí svobody obviněný M. Z. na osmáct měsíců a obviněný J. H. na osm měsíců s tím, že každému z obviněných byl výkon trestu odnětí svobody podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen a zkušební doba byla podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku stanovena u obviněného M. Z. na tři roky a u obviněného J. H. na dva roky, a dále byl každému z obviněných podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce úřední osoby na tři roky.

Jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku posoudil Okresní soud v Českých Budějovicích skutek, který podle jeho zjištění uvedených v bodě I/1 rozsudku spočíval v podstatě v tom, že obvinění M. Z. a J. H. jako policisté Policie České republiky společně v přesně nezjištěné době od října do 19. 11. 2009 neoprávněně, bez zákonného důvodu a bez příkazu k provedení domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků vstoupili do bytu a sklepa J. D. v Č. B., ul. S., kde v úmyslu získat majetkový prospěch prohledali za přítomnosti D. Z., L. F. a zčásti i J. D. byt a přilehlé prostory včetně sklepa, a odcizili zde plastový kufr s věcmi, které v něm byly uloženy, jsou specifikovány ve výroku o vině a byly předtím odcizeny při vloupání do ateliéru v obci V., ul. S., v hodnotě celkem 25 600 Kč a další věci specifikované ve výroku o vině v hodnotě nejméně 2 500 Kč.

Jako trestný čin porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. posoudil Okresní soud v Českých Budějovicích skutek, který podle jeho zjištění uvedených v bodě II/2 spočíval v podstatě v tom, že obviněný M. Z. jako policista Policie České republiky dne 26. 11. 2009, kdy vykonával dozorčí službu na Obvodním oddělení Policie České republiky v Č. B., se v době kolem 16.00 hodin převlékl zčásti do civilního oděvu, vzdálil se na předem nepředpokladatelnou dobu ze svého pracoviště, odebral se k benzínové čerpací stanici A. v Č. B., D. L., tam se pokusil prodat plastový kufr, který obsahoval další věci, přičemž kufr a věci v něm uložené získal způsobem uvedeným v bodě I/1 rozsudku, a během tohoto pokusu byl zadržen orgány Inspekce Policie České republiky. Podle dalších zjištění Okresního soudu v Českých Budějovicích obviněný porušil zejména čl. 6 závazného pokynu policejního prezidenta č. 110 ze dne 20. 8. 2008 o plnění úkolů služby pořádkové policie a služby železniční policie, v důsledku svého jednání nemohl během odloučení z pracoviště dozorčí služby bezprostředně poskytnout konzultaci policejní hlídce, která zadržela podezřelou osobu, a nakonec byl v dozorčí službě vystřídán poté, co byl sám zadržen Inspekcí Policie České republiky.

Odvolání, která podali obvinění M. Z. a J. H. proti celému výroku o vině a státní zástupce v neprospěch obviněných M. Z. a J. H. proti výroku o vině uvedenému v bodě I/1 rozsudku, byla usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. 4 To 544/2011, podle § 256 tr. ř. zamítnuta.

Proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích podali v zákonné lhůtě dovolání nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněných M. Z. a J. H. a prostřednictvím společného obhájce obvinění M. Z. a J. H.

Nejvyšší státní zástupce napadl výrok, jímž bylo zamítnuto odvolání státního zástupce. Odkázal na důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), 1) tr. ř. Namítl, že skutek uvedený v bodě I/1 výroku o vině měl být v souladu s tím, jak se toho dožadoval již státní zástupce v odvolání, posouzen též jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Nejvyšší státní zástupce se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, aby zrušil také další obsahově navazující rozhodnutí a aby přikázal Krajskému soudu v Českých Budějovicích věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Obvinění M. Z. a J. H. napadli výrok, jímž byla zamítnuta jejich odvolání. Odkázali na důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolacímu důvodu ovšem odpovídají pouze námitky obviněného M. Z., pokud směřují proti tomu, že byl ponechán beze změny výrok o vině trestným činem porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. Obviněný M. Z. v tomto ohledu namítl, že během výkonu dozorčí služby měl právo na přestávku, mohl i opustit své pracoviště a přestávku využít jakkoli, a vyjádřil názor, že závažnost jeho jednání nedosáhla intenzity požadované pro trestný čin a že toto jednání mohlo být maximálně kázeňským proviněním. Jinak oba obvinění mimo meze dovolacího důvodu uplatnili námitky proti skutkovým zjištěním, která se stala podkladem výroku o jejich vině přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a dále proti tomu, jak soudy ve vztahu k těmto zjištěním hodnotily důkazy a v jakém rozsahu provedly dokazování. Každý z obviněných se dovoláním domáhal toho, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení, aby zrušil také další obsahově navazující rozhodnutí a aby přikázal nové projednání a rozhodnutí věci.

Nejvyšší soud z podnětu dovolání nejvyšší státního zástupce přezkoumal podle § 265i odst. 3, 4 tr. ř. napadené usnesení i předcházející řízení a shledal, že dovolání nejvyššího státního zástupce je důvodné.

Dále Nejvyšší soud shledal, že dovolání obviněného J. H. a zčásti i dovolání obviněného M. Z. byla podána z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř., a že pokud se dovolání obviněného M. Z. opírá o námitky, které lze považovat za dovolací důvod, je zjevně neopodstatněné.

Dovolání je mimořádný opravný prostředek, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z důvodů stanovených v § 265b odst. 1 písm. a) až 1) tr. ř. Podat dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí jen formálně deklarovat zákonný dovolací důvod. Uplatněné námitky musí zákonnému dovolacímu důvodu odpovídat také svým obsahem.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z citovaného ustanovení je zřejmé, že právním posouzením skutku se rozumí jeho hmotně právní posouzení. Podstatou takového posouzení je aplikace hmotného práva, tj. trestního zákona, na skutkový stav, který zjistily soudy prvního a druhého stupně. Významné je, že se jedná o právní posouzení skutku, tak jak ho zjistily soudy, a nikoli jak ho prezentuje či jak se jeho zjištění dožaduje dovolatel. V dovolání lze namítat, že skutkový stav, který zjistily soudy, nevykazuje znaky trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, nebo naopak že vykazuje znaky trestného činu, jímž obviněný nebyl uznán vinným. Je tedy možné vytýkat právní vady v kvalifikaci skutkového stavu zjištěného soudy. Mimo rámec dovolacího důvodu jsou skutkové námitky, tj. takové námitky, jimiž se dovolatel snaží dosáhnout jiného hodnocení důkazů oproti tomu, jak je hodnotily soudy, tím pádem i změny ve

skutkových zjištěních soudů a jejich nahrazení jinou verzí skutkového stavu, kterou sám prosazuje. Dovolání se nemůže zakládat na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění vyvodily z důkazů, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování, že nevyhověly návrhům na provedení dalších důkazů apod. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek je určeno k nápravě závažných právních vad pravomocných rozhodnutí, a nikoli k tomu, aby skutková zjištění soudů prvního a druhého stupně byla přezkoumávána ještě třetí instancí. Z podnětu dovolání podaného s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. se Nejvyšší soud otázkou správnosti právního posouzení skutku zabývá zásadně ve vztahu k tomu skutkovému stavu, který zjistily soudy prvního a druhého stupně, a nepřihlíží k námitkám proti skutkovým zjištěním soudů.

Uvedeným zásadám odpovídá pouze dovolání nejvyššího státního zástupce a dovolání obviněného M. Z., pokud dovolání tohoto obviněného směřuje proti výroku o vině trestným činem porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák.

K dovolání nejvyššího státního zástupce Nejvyšší soud uvedl následující.

Podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku trestným činem je protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně. Z této definice trestného činu vyplývá mimo jiné zásada, že pokud protiprávní čin vykazuje znaky více trestných činů, posoudí se jako všechny trestné činy, jejichž znaky vykazuje. Výjimky, které se v tomto ohledu připouštějí, vyplývají z toho, že mezi trestnými činy, jejichž znaky vykazuje protiprávní čin, je vztah speciality, vztah subsidiarity nebo vztah faktické konzumpce.

Přečinu porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku se dopustí mimo jiné ten, kdo neoprávněně vnikne do obydlí jiného.

Skutek spočívající v tom, že obvinění jako policisté bez zákonného důvodu a bez příkazu k domovní prohlídce a k prohlídce jiných prostor a pozemků vstoupili do bytu poškozené J. D., vykazuje znaky uvedeného přečinu. Okolnost, že poškozená sama pustila obviněné do bytu, nic nemění na tom, že vstup obviněných do jejího bytu byl neoprávněný. Je totiž evidentní, že poškozená umožnila obviněným vstup do svého bytu pod vlivem okolnosti, že to byli policisté a že vystupovali tak, jako by vykonávali nějaké služební či úřední úkony. Tímto neoprávněným vystupováním obvinění dosáhli souhlasu poškozené se vstupem do bytu. Lze konstatovat, že obvinění si vstup do bytu poškozené popsaným způsobem fakticky vynutili, byť navenek se věc mohla jevit tak, jako by poškozená pustila obviněné do bytu dobrovolně.

Pokud soudy neposoudily skutek jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, rozhodly tak nikoli proto, že by skutek nevykazoval znaky tohoto přečinu, ale z jiných důvodů.

Okresní soud v Českých Budějovicích poukázal na to, že „znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu (přečinu) jsou obsaženy v popisu skutku jako podstatné skutkové okolnosti přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kdy jako příslušníci policie, tedy úřední osoby, neoprávněně, bez zákonného povolení, bez zákonného důvodu vnikli do objektu (bytu) jiného a neoprávněně tam setrvali“ (str. 25 rozsudku). Tato úvaha Okresního soudu v Českých Budějovicích je ve zjevném rozporu s tím, že skutek je zásadně nutno posoudit podle všech ustanovení zvláštní části trestního zákoníku, která se na něj vztahují, a to s výjimkou případů, kdy mezi trestnými činy, které přicházejí v úvahu, je vztah speciality nebo vztah subsidiarity, anebo kdy tu je vztah faktické konzumpce. Žádnou z těchto výjimek Okresní soud v Českých Budějovicích ve skutečnosti vůbec ani neargumentoval. To, že znaky nějakého trestného činu jsou obsaženy v popisu skutku jako podstatné skutkové okolnosti jiného trestného činu, samo o sobě není důvodem k tomu,

aby skutek nebyl kvalifikován jako oba trestné činy. Nejedná-li se o vztah speciality či subsidiarity nebo o faktickou konzumpci, pak je to naopak důvodem pro takovou právní kvalifikaci, kdy je skutek posouzen jako oba dva trestné činy.

Krajský soud v Českých Budějovicích připustil, že obvinění „nepochybně domovní svobodu svědka Z. a jeho rodiny porušili“, avšak zároveň dodal, že „učinili tak v rámci páchání typově závažnějšího přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku“. Podle Krajského soudu v Českých Budějovicích „přečin porušování domovní svobody byl jakýmsi produktem výkonu pravomoci úřední osoby, když pravomoc byla hrubě zneužita k získání majetkového prospěchu“ (str. 4 napadeného usnesení). I když to Krajský soud v Českých Budějovicích výslovně neuvedl, měl patrně na mysli faktickou konzumpci jako důvod, pro který se ztotožnil s tím, že skutek nebyl posouzen také jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku. Krajně nepřesvědčivě ovšem vyznívá úvaha Krajského soudu v Českých Budějovicích vycházející z porovnání „typové závažnosti“ obou přečinů. Typovou závažnost trestného činu vyjadřuje trestní sazba stanovená trestním zákonem na ten který trestný čin. Na přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku stanovil zákon č. 40/2009 Sb., tj. trestní zákoník ve znění účinném v době rozhodování obou soudů (před účinností zákona č. 330/2011 Sb.), trest odnětí svobody na šest měsíců až tři léta. Na přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku je stanoven trest odnětí svobody až na dvě léta. Rozdíl v typové závažnosti obou uvedených přečinů není tak podstatný, aby byl s to sám o sobě odůvodnit závěr, že přečin porušování domovní svobody je fakticky konzumován přečinem zneužití pravomoci úřední osoby. Typová závažnost obou přečinů je spíše srovnatelná, takže vztah faktické konzumpce tu nemůže vyplývat ze vzájemného poměru obou právních kvalifikací, ale jedině z faktického průběhu trestné činnosti, tak jak byla spáchána v kontextu daných skutkových okolností. O faktickou konzumpci jde za předpokladu, že porušení nebo ohrožení zájmů chráněných jedním ustanovením trestního zákona je v konkrétním případě bezvýznamným prostředkem nebo podřadným vedlejším produktem hlavní (závažnější) trestné činnosti směřující proti zájmům chráněným druhým ustanovením trestního zákona. V posuzovaném případě nebylo porušení domovní svobody poškozené J. D. a dalších osob bydlících v jejím bytě žádným bezvýznamným prostředkem ke zneužití pravomoci obviněných ani žádným podřadným vedlejším produktem zneužití pravomoci obviněnými. Neoprávněné vniknutí do cizího bytu bylo naopak dominantní skutkovou okolností, která se stala těžištěm jednání, jímž obvinění nezákonně vykonávali svou pravomoc, a která nejen významně, ale dokonce rozhodujícím způsobem určovala celkový charakter posuzovaného skutku. Dominantní význam té části skutku, která spočívala v neoprávněném vniknutí do cizího bytu, je v dané věci zvýrazněn tím, že ze strany obviněných šlo o flagrantní porušení ústavně garantovaného práva na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod, a to pod předstíranou záminkou, že jde o služební či úřední úkon policie. Uvažovat o faktické konzumpci v poměru mezi oběma přečiny je tudíž vyloučeno.

Pro úplnost je nutné dodat, že ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku poskytuje ochranu zájmu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, zatímco ustanovením § 178 odst. 1 tr. zákoníku je chráněna domovní svoboda. Již z odlišnosti objektu každého z obou přečinů je zřejmé, že v poměru mezi nimi nemůže jít o vztah speciality ani o vztah subsidiarity.

Není tedy žádný důvod pro to, aby se právní posouzení skutku odchýlilo od zásady, že skutek se posoudí podle všech ustanovení zvláštní části trestního zákoníku, která se na něj vztahují. Skutek měl být proto správně posouzen nejen jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (ve znění účinném do 30. 11. 2011) a přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ale také jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku.

Rozsudek Okresního soudu v Českých Budějovicích v části, v níž byli obvinění uznáni vinnými přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, je rozhodnutím, které spočívá na nesprávném

právním posouzení skutku ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích v části, v níž bylo zamítnuto odvolání státního zástupce, který se domáhal posouzení skutku i podle § 178 odst. 1 tr. zákoníku, je vadné ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., protože jím byl zamítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku, přestože v řízení předcházejícím rozhodnutí o zamítnutí byl dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud proto z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce zrušil vadné části napadeného usnesení a předcházejícího rozsudku, zrušil také všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad, a přikázal Okresnímu soudu v Českých Budějovicích, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Okresní soud v Českých Budějovicích se bude při novém rozhodování řídit právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. ř.). V dalším řízení neplatí zákaz reformace in peius (§ 265s odst. 2 tr. ř.), takže v novém řízení může dojít oproti původnímu rozhodnutí ke změně v neprospěch obviněných.

Nad rámec rozhodnutí o dovolání nejvyššího státního zástupce pokládá Nejvyšší soud za nutné upozornit, že pokud bude Okresní soud v Českých Budějovicích znovu zvažovat uložení trestu zákazu činnosti, nemůže ho uložit tak široce a neurčitě, jak se stalo v původním řízení. Při ukládání trestu zákazu činnosti podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku je třeba zakázanou činnost vymezit tak, aby to odpovídajícím způsobem vyjadřovalo souvislost zakázané činnosti se spáchaným trestným činem. Z tohoto hlediska je vymezení zakázané činnosti jako „výkon funkce úřední osoby“ neúměrně široké a také nedostatečně určité (k tomu viz např. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 819).

Výrok o vině obviněného M. Z. trestným činem porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. zůstal rozhodnutím o dovolání nejvyššího státního zástupce nedotčen.

V dalším se Nejvyšší soud podrobně vypořádal s námitkami obviněných M. Z. a J. H. Konstatoval, že dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. odpovídá ta část dovolání obviněného M. Z., v níž namítl nesprávnost právního posouzení skutku, který soudy kvalifikovaly jako trestný čin porušování povinností dozorčí služby podle § 286 odst. 1 tr. zák. Výhrady tohoto obviněného proti právnímu posouzení skutku, jehož podstatou bylo to, že se v průběhu dozorčí služby, kterou jinak vykonával na obvodním oddělení Policie České republiky, vzdálil z obvodního oddělení na jiné místo za tím účelem, aby prodal věci získané předtím krádeží, však neakceptoval. Shledal též, že námitky obviněných M. Z. a J. H., které se týkají výroku o jejich vině přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, mají vyloženě jen skutkovou povahu a jsou mimo dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Nejvyšší soud proto dovolání obviněných odmítl, a to dovolání obviněného M. Z. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako dovolání zjevně neopodstatněné a dovolání obviněného J. H. podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. jako dovolání podané z jiného než zákonného dovolacího důvodu.